

POSTANOWIENIE

Dnia 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **K.S.**,
skazanej z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 13 września 2023 r.,
wniosku obrońcy skaranej o wznowienie postępowania zakończzonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 17/21,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt IV K 161/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. wniosek oddalić;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego, w tym wydatkami w kwocie 20 (dwudziestu) złotych, obciążyć skaraną.**

UZASADNIENIE

Obrońca skaranej pismem z dnia 3 listopada 2022 r. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończzonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 17/21, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt IV K 161/19, w zakresie dotyczącym uznania skaranej K.S. za winną popełnienia zarzuconego jej czynu, tj. w zakresie pkt. XIV

wyroku Sądu I instancji – skazania za występki określony w art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i in. – z uwagi na ujawnienie się nowych dowodów wskazujących na to, że skazana K.S. nie popełniła zarzucanego jej czynu, wskazując na podstawę wznowieniową z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

We wniosku tym, na podstawie art. 546 k.p.k. z zw. z art. 97 k.p.k., wniesiono o przeprowadzenie czynności sprawdzających w postaci przesłuchania:

a. K.W. na okoliczność wykazania, że K.W. nie zaopatrywał się w środki odurzające u K.S., ustalenia, od kogo nabywał środki odurzające, które następnie sprzedawał M.K., ustalenia tożsamości kierowcy samochodu dostawczego, którego M. K. widział przed pizzerią i przy ZUS-ie; ustalenia, kim była „M.”, wytypowana przez śledczych jako możliwy dostawca środków odurzających;

b. M.K. na okoliczność ustalenia, czy widział jak K.W. przekazuje K.S. zapłatę za narkotyki, czy był świadkiem zamawiania przez K.W. środków odurzających od osób trzecich, czy widział jakie substancje i w jakich ilościach K.W. nabywał od swoich poszczególnych dostawców,

- w celu wykazania, iż istnieją nowe dowody wskazujące na to, iż K.S. nie popełniła zarzucanego jej czynu, bowiem nie była osobą którą widział M.K. w towarzystwie K.W., a także iż nie ma dowodów, na podstawie których dałoby się ustalić od kogo K.W. nabywał jakie ilości narkotyków, czy i ile za nie płacił;

c. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentu w postaci oświadczenia K.W. na okoliczność wykazania, że K.S. nie brała udziału w procederze przestępczym przypisanym jej w wyroku skazującym,

zaś dowody te nie mogły zostać przeprowadzone wcześniej, gdyż zakładają one sprawstwo K.W. – tymczasem w toku postępowania skazana K.S. oraz K.W. mieli wspólnego obrońcę i ich linią obrony było zaprzeczanie sprawstwa obojga z nich.

Obrońca skazanej wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 7 października 2020 r., sygn. akt: IV K 161/19, w zakresie pkt XIV wyroku i ponowne rozpoznanie sprawy przez Sąd Okręgowy w Łodzi.

Prokurator, ustosunkowując się do wniosku, wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że wniosek o wznowienie postępowania podlegał merytorycznemu rozpoznaniu tylko dlatego, że wniósł go obrońca skazanej będący adwokatem. Gdyby bowiem z tak uargumentowaną inicjatywą wystąpiła sama skazana, wnosząc jednocześnie o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie, to jej wniosek nie zostałby przyjęty wobec oczywistej bezzasadności w trybie art. 545 § 3 k.p.k., w którym wprost wskazuje się na to, że odmawia się przyjęcia wniosku: „jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność”. Takiego trybu dla wniosków o wznowienie postępowania składanych przez pełnomocników profesjonalnych strony ustawa karna procesowa jednak nie przewiduje.

W tym kontekście trzeba zauważyć, że rozpoznawany wniosek o wznowienie postępowania jest tożsamy w zakresie wskazanych okoliczności, mających wpisywać się w akcentowaną przez obrońcę skazanej podstawę wznowieniową i jawi się jako niemal identyczny treściowo, co wniosek o wznowienie tego samego postępowania zakończony wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 21 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 17/21, wniesiony do Sądu Najwyższego przez tego samego obrońcę skazanej pismem z dnia 22 listopada 2021 r. i oddalony postanowieniem SN z dnia 6 kwietnia 2022 r., sygn. akt II KO 127/21. Już sam ten fakt wskazuje na potrzebę oddalenia wniosku o wznowienie postępowania.

Niezależnie od tego należy zaznaczyć, że w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym „określona w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. przesłanka wznowieniowa *propter nova* dotyczy sytuacji, w których po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody, nieznane stronom ani sądowi, wskazujące np. na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2023 r., IV KO 33/23, LEX nr 3567005*). Tymczasem, co oczywiste, relacje procesowe K.W. i

M.K. nie stanowią nowego dowodu, skoro osoby te występowały w sprawie jako współoskarżeni, a wyjaśnienia M.K. stanowiły istotny dowód, na podstawie którego przypisano K.S. sprawstwo w zakresie zarzucanego jej występku (s. 29-30 i 33 uzasadnienia wyroku Sądu *meriti*).

Bez znaczenia dla kwestii podstawności wniosku było to, że wnioskowane dowody nie mogły zostać przeprowadzone wcześniej, gdyż zakładają one sprawstwo K.W., który był reprezentowany przez tego samego obrońcę, co K.S., a ich linią obrony było zaprzeczenie sprawstwu obojga z nich. Okoliczność ta stanowi jedynie wyraz przyjętej linii obrony przez skazaną, a obecnie podjęta inicjatywa jawi się jako próba wznowienia postępowania w celu przyjęcia odmiennej taktyki procesowej, co zresztą nie umknęło uwadze Sądu Najwyższego oddalającego pierwszy wniosek o wznowienie postępowania postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2022 r., sygn. akt II KO 127/21.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 639 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k., obciążając skazaną kosztami sądowymi postępowania w przedmiocie wznowienia postępowania.

[f.n]